

סמל שמיאן חיים
2140340

בן רבקה ורבי

נולד ב- תשי"ג 1953

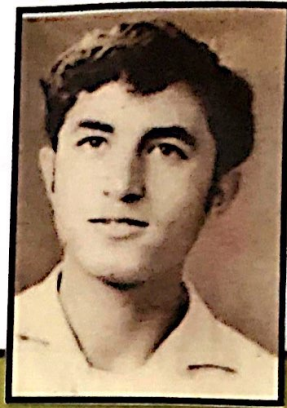
התגייס לצה"ל באוגוסט 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"א חשוון תשל"ג 29.10.1972

בעת מילוי תפקידו.

שמואל חיים

בן רבי ורבקה. נולד בשנת תשי"ג (1953) בנהרן שבפרס. משפחתו החליטה לעלות לארץ בעקבות רדיפות נגד יהודים שם. כבר מגיל רך היה חיים ילד ער ונבון, וידע לקרוא כשהיה בן שלוש וחצי. הוא למד בבית הספר "עמיאל" בתל אביב ובבית הספר התיכון העירוני ו'. היה אחד מטובי התלמידים ומוריו ציפו ממנו לגדולות. המקצוע האהוב עליו במיוחד הי מתמטיקה ותחביבו היה פתרון בעיות ותרגילים מתמטיים. הוא היה פעיל מאוד בתחום הספורט בביה"ס ואף זכה למדליות של זהב ושל כסף. חיים היה נער אהוב ומקובל ע חבריו, שידע לעזור לזולת בכל שעה שנדרש לכך.

הוא גויס לצה"ל באוגוסט 1971 והתנדב לקומנדו הימי. שנה ושלושה חודשים הספיק לשרת בצה"ל, ובזמן קצר זה עבר דרך ארוכה, אשר דרשה ממנו מאמצים ונכונות רבה, שבהם עמד בזכות ההתנדבות שלו. הוא סיים בהצטיינות קורס מ"כים והמשיך בקורס מש"קי וקציני מקלעונים וגם קורס זה סיים בהצלחה. חיים היה סמל ודוגמא לבן למשפחת עולים, שהתקדם יפה בכוחות עצמו, התערה בחיים בארץ, אהב את מולדתו, למרות שלא נולד בה ורצה לתת למענה את כל שיכול. ביום כ"א בחשוון תשל"ג, 29.10.1972, מצא את מותו. עם מותו הועלה לדרגת סמל. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקרית שאול.

המשפחה קיבלה מכתבי תנחומים רבים מחברים, ממחנכים וממפקדים שליוו אותו בדרכו. בין יתר דבריו כתב מפקדו למשפחה: "הכרנו את תכונותיו של בנכם חיים ז"ל, את רצינותו, את יושרו ואת נכונותו להשקיע כל אשר נדרש ואף יותר מזאת ואהבנוהו על כך. ביודעי שעם מותו איבדנו מפקד, שעוד עתיד היה להתקדם וכאות הערכה למעשיו והישגיו בחיים הענקתי לו דרגת סמל לאחר מותו."

"יהי זכרו ברוך"

באימון ושגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה", עשרת אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ושיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים לרגילה לנופש ולתעסוקה, לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, וכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה או במרדפים, במבצע ליטאני או שלג במלחמת לבנון או בשטחים, אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וסיור האלים, על התצפית והמערב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את התרבות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה בגדוד ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ והמ"מ הסמל והרס"ד, את המאהל והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזיכרונות את ה"קייטבג" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה ואין ספור חוויות...

על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממסע ממטווח, מעשרות אימונים, אימון יבש ורטוב, אימון הפרט, ואימון החטיבה, אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה, ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים" וקפל"ד. עם השכפ"ץ וה"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי, "עוזי" "סטן" "צ'כי" "אפ אן" "וגליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות בגולני פירושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את "הכומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב" עורב" בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ד"... להיות בגולני פירושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל" קבלת הכומתה"... להיות בגולני פירושו לעמוד דום "כמו חיל" כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זיכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

אימונים של גולני בשנות ה-70

בית ספר תיכון עירוני ו'
ח' ל' אביב

תעודת הצטיינות

תעודה זו ניתנת ל שמיתן חיים

תלמיד(ת) כיתה יב 4 אשר השיג(ה) מקום 1.08

בתחרות 1500 מ שנערכה ביום 2.3.71

במקום אצטדיון עירוני ט

חוק
המורה לחינוך גופני

2.3
מוהל ביה"ס

בית ספר תיכון עירוני
תל אביב

תעודת הצטיינות

תעודה זו ניתנת ל ש הן היום

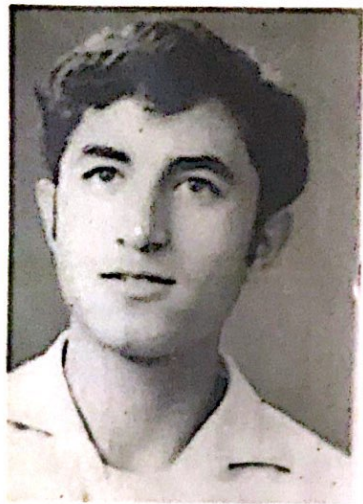
תלמיד(ת) כהן יב 4 אשר השיג(ה) מקום 54.4

בתחרות 4.1.06 שנערכה ביום 2.3.71

במקום הצטיינות עירוני ט

חוק
המורה לחינוך גופני

סגן בית

מכתב למשפחה ממפקד היחידה

צבא הגנה לישראל
יחידת ד.צ. 2766
1 בנובמבר 1972

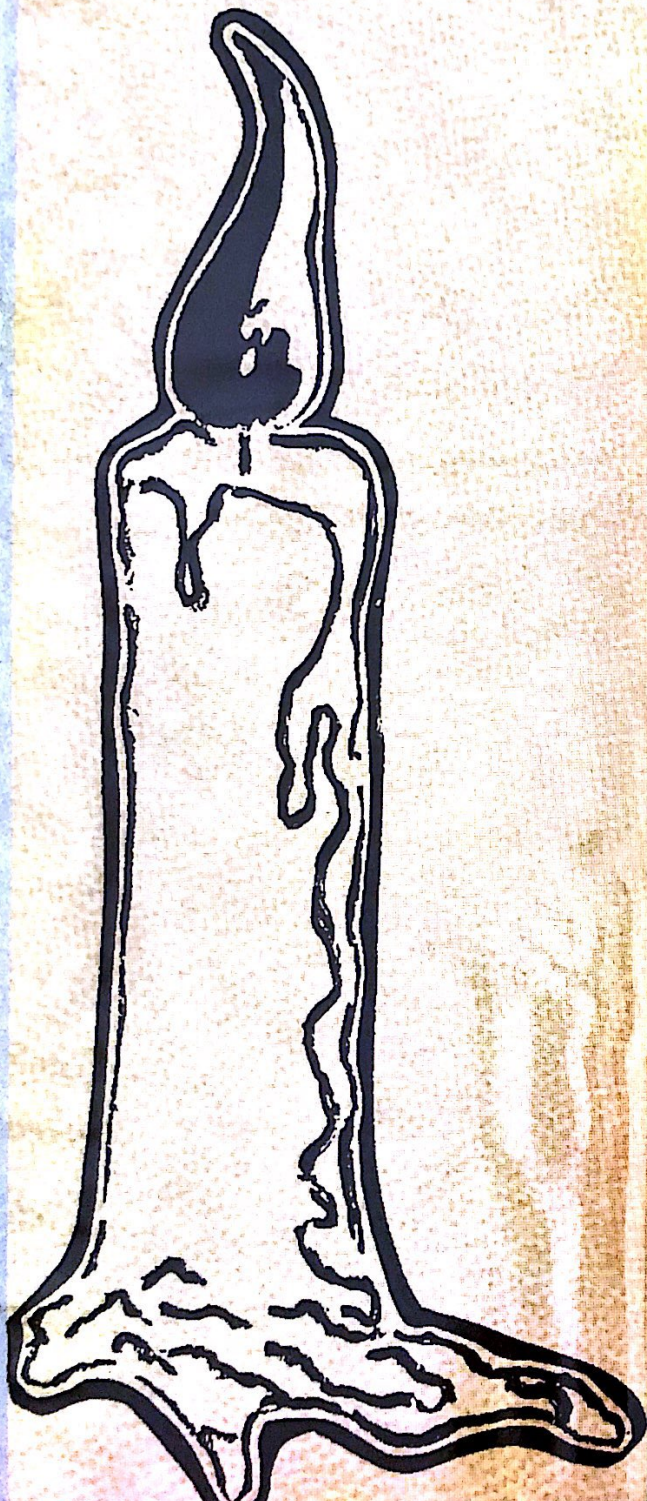
לכבוד
משפחת שמיאן
רחוב חרותינו 34
תל - אביב

משפחת שמיאן היקרה!

יחד עמכם אנו המומים ומסרבים להאמין לעובדת מותו של בנכם סמל שמיאן חיים
ב: כ"א חשוון תשל"ג 29 באוקטובר 1972.
הכרנו כולם את תכונותיו של בנכם חיים ז"ל את רצינותו את יושרו ואת נכונותו
להשקיע את כל אשר נדרש ואף יותר מזאת, ואהבנו אותו על כך.
ביודעי שעם מותו הפסדנו מפקד שעוד עתיד היה להתקדם וכאחת הערכה למעשיו
והשגיו בחיים הענקתי לו דרגת סמל לאחר מותו.
אין מילים בפי לנחמכם כי אין ניחומים על אובדן בן, אך רוצה אני שתדעו שכל
חבריו, אנו אנשי גדוד הבוקעים הראשון, כואבים את כאביכם ואנלים עמכם
יהי זכרו ברוך!

מיכאל כהן רב סדר

מפקד היחידה

לזכר חיים

את תאריך הלידה
לא ידע
גם יום גאולתו
לא ידע
האל ידע טוב יותר

ידע את הנער הנמוק
שחור התלתיים
ידע את שזוסן
בחובו האורז...

הנצקה מפלחת
שמים אדירי מרחמים
מקשת לנבור סזכרונות ישנים

אק אין מנוס
כק שנה:
"הוא היה"

טובה

שמעון חיים -

כאשר מצטיירת דמותו במני, אינני יכולה לשכוח את החיוך והשמחה שאפינו אותו. כשמו כן היה, מלא שמחה וחיים. תכניות רבות היו לו ללמוד, לחצילה, לחגשים את שחלם.

אהוב על הכל היה, נאמן למשמחתו. חבר טוב וידיד אמיתי לרעיו. לכל מטובן לעזור ותמיד היה בין הראשונים להתנדב לכל מבצע.

הנכונות לתת, מסירותו ואהבתו לכל נתנו ביטויים בכל מעשיו ובדרכו. קשה היה להאמין שלנער הייכני זה יש בעיות, קשיים. לא על נקלה השיג את השגיו. לא קלים היו המעברים בחייו ממסגרת למסגרת אבל הכל קיבל באהבה ובחיוך ועל שעותיו הקשות ידע להתגבר במזגו הטוב ובפריצות ואז הוכיח עצמו כנער בעל אישיות בוגרת, רצינית ומקסימלית. הפרנו אותו שנתיים בלבד אבל לי נדמה כעת ארוכה לכן קשה לעכל שלא יבוא למקדני עוד. בכל חופשה היה נוחג לקפוץ לבית הספר ששימש לו כבית, לגוגל שיחה, לחחליף חוויות ולרקום תוכניות אבל בשורת איוב טמה קץ ככל, ושוב לא יפקד אותנו הנער בעל החיוך הטוב, ועל כך לבנו דואב כל כך.

אמולה כחן
מחנכת

חברים וקרובים כותבים לזכרו של חיים

שמיאן... נשפ סקא. מתולתל קצת נבוק - נבב געליגה לוי פאונד
בשילד'ר'י דדוילד'ר'י ספיד'ר'י לא בלס - ישב בעביל פאונד לוי
הקיר: פסאני - חלה אצלו לבת פסימה - ציוני פאונד
הפאו קו עליה גס פסיסוים גמל לבסתר
התבטות פאונד אמת ותרע אונד
חבתי אונד. אמל מה מ'ס י'סתי עלי.
היב סטוב לא נתן לחצוב לתוב עולמו פאונד
התפמתי מוחסו למפונה ולציל - זאב גיליגה ל'בא' אונד
ועק - אמל מ'סלס לא התבט פזונג אל'סוים
כפונד'ס ל'נו על פאסון - היינו פאונד. הכאב היב ח'ס. קסר
ל'פאמין שהוא אינו - צ'סיר פל פק. ועל פסיים לבניו. פ'ס
פ'ס פ'סל'ר'י פ'פונד בל'נו ח'י פ'סל'ר'י פ'סל'ר'י פ'סל'ר'י פ'סל'ר'י -
והוא עתיב לחצוב וסוב ישב פאונד הקבוע בעביל פאונד
אלא.

חנה י'ס
מורה ל'סוים

המילים הכו
על אפן קרה
- אק -
דבר לא ארצ
- מאום -
לא נשתנה

המצואות מכה
בחולקה
"היו ולא צופי"

- אינם -
אפס, כי שותק החלד
אלמ הצולמ
מצנה אין הכיחם.

טובה

דמותך

בין דמעה לדמעה
מופיעה דמותך הנאצלת
היא הולכת לאט ובטוח
באומץ, בכבוד ומחייכת.

בין מחשבה למחשבה
מופיע אותו הנער
הבן, האח, האהוב
המסור. הנאמן והיקר.

בין שעה לשעה
מופיע אתה רב ההוד.
הכל לקחת בשקט ובאהבה
מי כמוך היה עומד בנטל?
ומיעץ לכל חבר ברגש.

בין יום ליום.
חושב אני מה נשאר עוד
הלואי אני הייתי במקומך
אולם ברבות הימים
לא אבוא גם אני אליך

מוקדש
לאחי חיים שמיאן ז"ל

חיים -
חול פיקח ונעים
היה הפחור חיים
לא עומ ולא שקוט
עד אשר ישע השאימות.

מקור עד עד לא
ולקראת בחיים צד
כאין אמרע ותנאש
מפץ לבשע באאויש.

בחקרה אמולו כאת ורצ
כי אכז בוא לשח
לבו כעט מתקב
כשעים בחור את המטה.

לאתה יסו לצבא
השג על בצד ברא
באימנים כוז קשט
בוא לקחת כחילונים
כצאתו היתה לחוסב
כבר חש על מנה

אק יק אחד לצבא הלך
ולפית לא ש
יש אחרים שכל צד יבוא
נמצתה ינוח על משכנו

חול פיקח ונעים
היה בחול חיים
ענה עומ וישקוט
ונותכנו לאנחות

קיווינו להפגש בחלוקת תעודות הבגרות, להחליף חוויות על השנה שחלפה, אך אתח לא באת, לא באת! והכאב הולס ואין להבין ואין נחמה, עוד אין אנו קולטים, דומה עליו שיצאת לבסיס כרגיל, כתמיד ושוב תשוב בעוד ימים מספר כאילו כלום לא קרה. כאילו היה כל זה חלום רע.

עודנו מסרבים להאמין. על קברך הרענן נצבנו דום והכאב המר לנו מאד.

לאן הלכת חיים מבלי לאמר מילה?
לאן הלכת מבלי ליטול שלום?
השארית עצב כה מריר בלב
ואנו בוכים וכואבים בלתי מאמינים.
לאן הלכת חיים, עזבת מבלי להפרד
כאילו והבטחת שתשוב...
נזכור אותך דומם בכאב צובט, בזכרון
תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

טובה

הלכת חיים מאתנו, בלי לאמר מילה. בשקט, כאילו מאום לא קרה, יום אחד לא שבת ואותנו - כואבים, בוכים, כה בלתי מבינים - הותרת, וכה שקט טוב ומיטיב היית.

מעולם לא התאוננת ולא באת בטענות, ראשון להתנדב בכל היית, אם בשעור, אם בחברה וכן גם בצבא.

זוכרת יום בו שאלתי בכתה מי מוכן לתרום דם למען אחותי - היית הראשון להתנדב - אך שמעולם לא התנסית בכגון זה. הלכת ל"מגן זוד אוס" ברצון רב, ואך בן 17 היית שם סרבו לקחת מדמך שכן צעיר היית מכדי לתרום, אך רוח התנדבותך הייתה שדויה בכל.

שלוה תמידית היתה אופיינית לך. מעולם לא התרגזת. תמיד היית מנחם אחרים - מרגיע.

למדת את אבישי ואותי מתמטיקה. במשך כל השביעית ניסית להדביץ בנו תורה, הסברת שנית וחזרת. תמיד מלא סבלנות, נכון לחזור שוב. לא קפצת ואמדת את התשובה, לימדת אותנו לחשוב, למצוא להגיע לתשובה לבד, ומשלא יכולנו לבעינת היית פותר.

היית חבר נאמן, טוב לב, שקט וסבלני. טווינו יחד חלומות לעתיד, ואתה... עזבתנו באמצע חדרך.

את כל חשמינית עברנו יחד. לבחינות למדנו והתכוננו, לעסנו עד בלי די, קצת השתוללנו, התפרקנו ופוסות קפח לגמנו למכביר.

יחד חרמנו כוסיות לחיים יום לפני חגיגת של אחדים מאתנו, והשמחה היתה רבה. כל אחד הלך לדרכו ותמיד שבים חיינו להפגש כל אחד במדי חילו - מחליפים חוויות.

שושנת אדמה נבלה
בלא היתה
אק ריח השושן
נשא עדין בחלל
עקבות...
...רק של... לזכרונות!

תרים שבוצר
ויילון שבונר
שחור לילה חודר
קרב בלאט צובר

שעת מלאכים
רוות דמדומים
רעיו חשבון נפש
והרהורים

הורים מהרים
אחים פוגדים
לכר כי לא ישכח
לכר כי לא יצח

טובה בלימים (סטרוסקי)

חייל של גולני,

הוא אדם,

בו תמצא

שמחה ועצב

אושר, יגון,

פחד ובטחון.

על גבו עם חגור

ישא,

נטל חששות, תיקוות,

מעשים, ורגשות,

הוא פרט,

הוא יחיד,

הוא עולם ומלואו.

הוא אדם.

חייל של גולני,

הוא יחיד,

עמית ורע.

ישמע שיחתך

כאבך הוא יבין.

שומר אחיו -

ראשון לעזור

יתן יד ומזור,

בדרכים, בקרבות,

תמיד לידיך,

ידיך.

חייל של גולני,

הוא פרט

בכיתת לוחמים.

איתם יצעד,

יעבור בהרים,

בגאיות בשבילים,

יפרוץ, יסתער

יכבוש יעדים.

איתם יטלטל בנגמ"ש הדוהר

יעלה למרומים במסוק

ממהר,

איתם ישא חברם הפצוע,

כי כוחו בצוות

באחוות הלוחם.

חייל של גולני,

הוא אחד

אותו בפלוגה ראית

בתדרך המ"פ

לידיך הוא ישב.

בקרב חלף,
דילג על סלע,
סביבו כדורים
שרקו ביעף,
האויב הוא הלם
בכל כוחותיו ונישקו.
לא דאג,
לא חשש,

לא פחד.

הוא ידע
- לצידו לוחמים
כל אנשי פלוגתו.
חייל של גולני,
הוא לוחם מהגדוד.
בחרמון, ברמה
בביקעה ובהר,
עת מחנה אוהלים
יוקם על גיבעה
סימלו הוא יציב
במרכז הרחבה.
זה אות וסימן
להכריז, להודיע -
שיש לו מ"כ, מ"פ
סמג"ד ומג"ד.
והרבה לוחמים כמותו,
כל אחד הוא חייל
עם תפקיד ודרגה
וכולם יחדיו
הם גדודו.
חייל של גולני.

הוא אתה
ואני וגם הוא.
בגאון נישא כומתה חומה
ותג על שרוול עם עץ החטיבה.
חייל של גולני
זה אדם
זה ידיד
זה פרט,
אחד הלוחם מלחמות האומה,
כשאוֹיֵב שאיים ומפתיע -
מולדת מעמיד בסכנה.
מולו יתיצב החייל האחד של
גולני
ואיתו תעמוד גם
כל החטיבה.